

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

การแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ
Tonal Variation in the Southern Thai Dialect of Songkhla by Age Group

รัชฎาภรณ์ ผลชะเอฐิ (Ratchadaporn Phonyarit)¹ สมทรง บุรุษพัฒน์ (Somsong Burusphat)²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ และเพื่อศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาที่จะเกิดในอนาคต โดยเก็บข้อมูลจากผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา 72 คน จาก 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มวัยสูงอายุ กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มหนุ่มสาว ที่อาศัยอยู่ใน 8 กลุ่มพื้นที่ของจังหวัดสงขลา ในการวิเคราะห์ระบบเสียงวรรณยุกต์ใช้แนวความคิดเกี่ยวกับกล่องทดสอบวรรณยุกต์ของเก็นนีย์ ส่วนการวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ใช้การฟังเป็นหลักและใช้วิธีการทางกลศาสตร์เพื่อใช้สนับสนุนผลการวิเคราะห์จากการฟังให้มีความถูกต้องแม่นยำ โดยในงานวิจัยนี้ใช้โปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง Praat เพื่อวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐาน และนำเสนอสัทลักษณะของวรรณยุกต์ด้วยเซมิโทนสเกล ผลการศึกษาแสดงว่า ตัวแปรอายุมีอิทธิพลต่อการแปรและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ผู้พูดในกลุ่มวัยหนุ่มสาวของแต่ละกลุ่มพื้นที่มีการใช้รูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างไปจากผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยสูงอายุและกลุ่มวัยกลางคน ซึ่งรูปแปรดังกล่าวเกิดจากความแตกต่างในเรื่องของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ ทั้งนี้ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อการแปรเสียงวรรณยุกต์นี้เกิดจากทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ได้แก่ ธรรมชาติของภาษา การออกเสียงวรรณยุกต์ให้สูงขึ้น และการสัมผัสภาษา

คำสำคัญ: การแปรเสียงวรรณยุกต์ ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา การแปรตามอายุ

Abstract

This research aimed to study the tonal variation in the Southern Thai dialect of Songkhla by age group and region and the tendency of tone changes. The data were collected from 3 generations: the youth, the adult and the senior in 8 locations of Songkhla province. The total number of informants was 72 persons. The theoretical framework of this study was based on Gedney's tone box theory. The phonetic characteristics of the tones are based on auditory judgment and confirmed by an acoustic study. In addition, the Praat program was used to analyze the fundamental frequency and the phonetic characteristics were shown in the semitone scale. The study showed that age influenced the tone variation and the tendency of tone change. The youth used the variants of the phonetic characteristics which differed from that of the other two groups. It was also seen that tonal variations were induced by both internal and external factors, namely, nature of language, tonal simplification and language contact.

Keywords: Tonal variation, Southern Thai dialect, Variation by age group

1 นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล E-mail: changkoy_zs@hotmail.com

2 ศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาศาสตร์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล (อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์) E-mail: sburusphat@gmail.com

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

บทนำ

ภาษาไทยถิ่นเป็นภาษาย่อยของภาษาไทยซึ่งมีความแตกต่างจากไทยภาษามาตรฐาน และเป็นภาษาที่ใช้อยู่ในท้องถิ่นต่างๆ ของประเทศไทย ภาษาถิ่นเกิดจากการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารและทำความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดในท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งภาษาถิ่นแต่ละถิ่นมีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ เช่น ด้านเสียง ด้านคำ เป็นต้น ภาษาไทยถิ่นจะแบ่งตามภูมิศาสตร์หรือท้องถิ่นที่ผู้พูดภาษานั้นอาศัยอยู่ โดยแบ่งได้เป็น 4 ภาษาถิ่นใหญ่ๆ ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นใต้ โดยทุกภาษาถิ่นยังคงใช้ไวยากรณ์ที่สอดคล้องกัน แต่จะแตกต่างกันในเรื่องของการใช้คำศัพท์และวรรณยุกต์ โดยเฉพาะในเรื่องของวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกความแตกต่างของภาษาถิ่นแต่ละถิ่นได้อย่างชัดเจน

จากการศึกษางานวิจัยที่ใช้ตัวแปรอายุในการศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์พบว่า มีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นที่แปรไปตามวัยของผู้พูด เช่น ในงานวิจัยเรื่องการแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุของผู้พูด (อรุณี อรุณเรือง, 2533) งานวิจัยเรื่องการแปรของวรรณยุกต์สูง-ตกในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ (รตญา กอบศิริกาญจน์, 2535) งานวิจัยเรื่องลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ: การแปรตามกลุ่มอายุ (ปิยฉัตร ปานโรจน์, 2534) งานวิจัยเรื่องวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุย: การแปรตามอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด (สุนิสา กิตติวงษ์ประทีป, 2548) งานวิจัยเรื่องการแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นโคราช ตามรุ่นอายุและความสะดวกของการคมนาคม (รพีพร สิทธิ, 2549) และงานวิจัยเรื่องการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ตามกลุ่มอายุ (เอกพล กันทอง, 2550) ซึ่งผลการวิจัยส่วนใหญ่จะออกมาในทิศทางเดียวกันคือ ผู้พูดกลุ่มที่มีอายุน้อยจะใช้สำเนียงหรือสัทลักษณะของวรรณยุกต์แตกต่างจากผู้พูดที่มีอายุมาก

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันในจังหวัดสงขลา เนื่องจากจังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรม ทำให้ในพื้นที่จังหวัดสงขลา มีประชากรและการใช้ภาษาที่หลากหลาย เช่น ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาจีน ภาษามลายู และภาษาไทยถิ่นใต้ท้องถิ่นต่างๆ อีกทั้ง ในปัจจุบันจังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางด้านการท่องเที่ยว การค้าและธุรกิจที่สำคัญของภาคใต้ จึงเป็นที่รู้จักกันดีทั้งในหมู่ชาวไทยและชาวต่างประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ชาวมาเลเซีย ชาวสิงคโปร์ และชาวอินโดนีเซีย ทำให้ชาวสงขลาต้องติดต่อสื่อสารกับผู้พูดภาษาไทยถิ่นอื่นๆ และผู้พูดชาวต่างชาติมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยซึ่งเป็นคนจังหวัดสงขลาโดยกำเนิดและใช้ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาเป็นภาษาแม่ สังเกตพบว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา กลุ่มหนึ่งมีการออกเสียงคำโดยใช้วรรณยุกต์แตกต่างจากผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาอีกกลุ่มหนึ่ง กล่าวคือผู้พูดในกลุ่มหนุ่มสาวส่วนใหญ่ออกเสียงคำโดยใช้สัทลักษณะของวรรณยุกต์แตกต่างจากผู้พูดวัยกลางคนและวัยสูงอายุ โดยความแตกต่างของการใช้สัทลักษณะของวรรณยุกต์ดังกล่าวนี้ไม่ได้ทำให้ความหมายและโครงสร้างของภาษาเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเรียกปรากฏการณ์เช่นนี้ว่า “การแปรของภาษา” (Language variation)

ตัวแปรอายุเป็นตัวแปรทางสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ใช้ในการศึกษาการแปรของภาษา เนื่องจากจะทำให้เห็นพฤติกรรมการใช้ภาษาของคนต่างวัยที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ปัจจุบัน และช่วยชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มการ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

เปลี่ยนแปลงของภาษาในอนาคตได้ ดังลาบอฟ (William Labov, 1972c อ้างถึงในอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544 : น. 39) ได้กล่าวไว้ว่า “การแปรในภาษาของคนต่างวัยกันสามารถใช้เป็นเครื่องมือบ่งชี้ความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้ โดยภาษาของผู้สูงอายุมากที่สุดเปรียบได้กับภาษาของอดีต ภาษาของผู้พูดรุ่นกลางถือได้ว่าเป็นภาษาปัจจุบัน และภาษาของผู้พูดอายุน้อยที่สุดเปรียบได้กับภาษาของอนาคต ซึ่งความแตกต่างนี้เปรียบได้กับความแตกต่างของกาลเวลาจริง (Change in apparent time) หรือการเปลี่ยนแปลงจริงตามกาลเวลา ส่วนภาวะที่นำไปสู่ความเปลี่ยนแปลง คือ การมีรูปภาษาที่ใช้ต่างกันตามรุ่นอายุนั้น เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in progress)” ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการแปรเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ตามตัวแปรอายุ เพื่อเป็นการศึกษาเปรียบเทียบการแปรเสียงวรรณยุกต์ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มวัยหนุ่มสาว กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มวัยสูงอายุ ซึ่งจะทำให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาในอนาคตได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปรของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ
2. เพื่อศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาที่จะเกิดในอนาคต

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ของประชากรที่อาศัยอยู่ในแต่ละพื้นที่ของจังหวัดสงขลา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดจุดเก็บข้อมูล ซึ่งจากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นดังกล่าวพบว่าประชากรบางพื้นที่มีสำเนียง หรือพูดด้วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์เหมือนกัน บางพื้นที่ก็ต่างกัน ผู้วิจัยจึงสามารถจัดกลุ่มพื้นที่จากการใช้วรรณยุกต์ของประชากรจังหวัดสงขลาออกเป็น 8 กลุ่มพื้นที่ดังนี้

กลุ่มพื้นที่สงขลา 1 พื้นที่ในบริเวณอำเภอเมืองสงขลา (ยกเว้นตำบลทุ่งหวัง) อำเภอหาดใหญ่ (ยกเว้นตำบลทุ่งใหญ่ และตำบลท่าข้าม) อำเภอนาหม่อม (ยกเว้นตำบลพิจิตร) อำเภอคลองหอยโข่ง และอำเภอสะเดา ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 1 คือบ้านสะพานยาว ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 2 พื้นที่ในบริเวณอำเภอนาทวี (ยกเว้นตำบลนาหมอศรี และตำบลนาง) ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 2 คือบ้านสะทอน ตำบลสะทอน อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 3 พื้นที่ในบริเวณตำบลทุ่งหวัง (อำเภอเมืองสงขลา) อำเภอจะนะ (ยกเว้นตำบลสะกอม) ตำบลทุ่งใหญ่และตำบลท่าข้าม (อำเภอหาดใหญ่) ตำบลพิจิตร (อำเภอนาหม่อม) ตำบลนาหมอศรีและ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

ตำบลนาง (อำเภอนาทวี) ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 3 คือบ้านควนมิด ตำบลคลองเปยะ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 4 พื้นที่ในบริเวณอำเภอเทพา {ยกเว้นบางส่วนของตำบลลำไพล (บ้านลำไพลใต้ บ้านลำไพลตก บ้านลำไพลเหนือ) และตำบลสะกอม} และอำเภอสะบ้าย้อย (ยกเว้นตำบลบ้านโหนด) ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 4 คือบ้านคูหา ตำบลคูหา อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 5 พื้นที่ในบริเวณตำบลบ้านโหนด (อำเภอสะบ้าย้อย) ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 5 คือบ้านโหนด ตำบลบ้านโหนด อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 6 พื้นที่ในบริเวณอำเภอรัตนภูมิ อำเภอบางกล่ำและอำเภอควนเนียง ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 6 คือบ้านบางเหริยตก ตำบลบางเหริย อำเภอควนเนียง จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 7 พื้นที่ในบริเวณอำเภอลิขนคร และอำเภอสทิงพระ (ยกเว้นตำบลคลองรีด ตำบลสนามชัย และตำบลดีหลวง) ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 7 คือบ้านหนองหอย ตำบลวัดขนุน อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

กลุ่มพื้นที่สงขลา 8 พื้นที่ในบริเวณตำบลคลองรีด ตำบลสนามชัย และตำบลดีหลวง (อำเภอสทิงพระ) อำเภอกระแสดินธุ์ และอำเภอระโนด ซึ่งจุดเก็บข้อมูลของกลุ่มพื้นที่สงขลา 8 คือบ้านท่าบอน ตำบลท่าบอน อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ทั้งนี้หมู่บ้านที่เป็นจุดเก็บข้อมูลของแต่ละกลุ่มพื้นที่เป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่ และมีประวัติความเป็นมายาวนาน โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกจากการศึกษาข้อมูลประวัติของแต่ละหมู่บ้านที่ได้จากองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบกับข้อมูลการสัมภาษณ์ประชากรที่อาศัยอยู่ในแต่ละหมู่บ้าน

ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา ผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาไว้ดังต่อไปนี้

1. ผู้บอกภาษาจะต้องเกิดและเติบโตในท้องถิ่นนั้นๆ และไม่เคยย้ายไปอยู่ต่างถิ่นนานเกิน 1 ปี
2. ผู้บอกภาษาจะต้องพูดภาษาไทยถิ่นได้เป็นภาษาแม่และจะต้องใช้ภาษาไทยถิ่นนั้นในชีวิตประจำวัน
3. ผู้บอกภาษาอาจเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ได้ เนื่องจากในงานวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาตัวแปรด้านเพศของผู้บอกภาษา แต่เป็นการศึกษาการใช้ภาษาของประชากร 3 กลุ่มอายุเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาเท่านั้น
4. ผู้บอกภาษาต้องมีสุขภาพกายดีทั้งทางร่างกายและจิตใจ และมีอวัยวะในการออกเสียงที่สมบูรณ์และสามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจน รวมทั้งผู้บอกภาษาจะต้องเต็มใจให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มอายุของผู้บอกภาษาออกเป็น 3 กลุ่มอายุ โดยมีความห่างของช่วงอายุระหว่างกลุ่ม 10 ปี เพื่อแยกวัยของผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มออกจากกันอย่างชัดเจน ดังนี้

1. กลุ่มที่ 1 ผู้บอกภาษาที่มีอายุระหว่าง 55-65 ปี เป็นตัวแทนผู้บอกภาษากลุ่มวัยสูงอายุ
2. กลุ่มที่ 2 ผู้บอกภาษาที่มีอายุระหว่าง 35-45 ปี เป็นตัวแทนผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคน
3. กลุ่มที่ 3 ผู้บอกภาษาที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี เป็นตัวแทนผู้บอกภาษากลุ่มวัยหนุ่มสาว

ในแต่ละจุดเก็บข้อมูลทั้ง 8 จุด ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาไทยถิ่นได้จังหวัดสงขลาจำนวนจุดเก็บข้อมูลละ 9 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 3 คน รวมผู้บอกภาษาที่ใช้ในงานวิจัยนี้ทั้งสิ้น 72 คน

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากรายการคำเพื่อทดสอบเสียงวรรณยุกต์จำนวน 2 ชุดคือ 1) รายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์จากกล่องทดสอบวรรณยุกต์ของเกดเนย์ (Gedney, 1972) ประกอบด้วยคำในพยางค์เป็นจำนวน 48 คำ และคำในพยางค์ตายจำนวน 32 คำ รวมทั้งหมด 80 คำ (ดังในตารางที่ 1) และ 2) รายการคำเพื่อวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ ซึ่งเป็นรายการคำชุดเทียบเสียงคล้าย (Minimal set) ที่ปรากฏในงานวิจัยของม.ร.ว.กัลยา ดิงสภักดิ์ (2533) พินรัตน์ อัครวัฒนากุล (2546) และสุนิสา กิตติวงษ์ประทีป (2548) เพื่อเป็นการประหยัดเวลาในการเก็บข้อมูลและลดข้อจำกัดเรื่องตัวแปรทางเสียงพยางค์ต้นและสระที่แตกต่างกัน รายการคำชุดเทียบเสียงคล้ายดังกล่าวประกอบด้วยคำในพยางค์เป็นจำนวน 12 คำ และคำในพยางค์ตายจำนวน 8 คำ รวมทั้งหมด 20 คำ (ดังในตารางที่ 2)

ตารางที่ 1 กล่องทดสอบวรรณยุกต์ในภาษาไทยปัจจุบัน (Gedney, 1972)

วรรณยุกต์ดั้งเดิม	*A ไม่มีรูป วรรณยุกต์ กำกับ	*B รูป วรรณยุกต์ ไม่เอก	*C รูป วรรณยุกต์ ไม่โท	*DL พยางค์ตาย สระยาว	*DS พยางค์ตาย สระสั้น
พยางค์ต้นดั้งเดิม					
พยางค์ต้นกลุ่มที่ 1 เสียงเสียดสีไม่ก้อง	หุ ขา หั่ว	ไข่ ผ่า เข้า	ข้าว เสื่อ ห้า ฆ่า ไข่	ขาด หาบ เหงือก	หมัด สุก ผัก
พยางค์ต้นกลุ่มที่ 2 เสียงหยุดไม่พ่นลม ไม่ก้อง	2 ปี ตา กิน	6 ป่า ไก่ แก่	10 ป่า กล้า ต้ม	14 ปอด ปีก ตอก	18 กบ ดับ เจ็บ
พยางค์ต้นกลุ่มที่ 3 เสียงบีบเส้นเสียง	3 บิน แดง ดาว	7 บ่า บ่าว คำ	11 บ้า บ้าน อ้า	15 แดด อาบ ดอก	19 เบ็ด ดิบ ออก
พยางค์ต้นกลุ่มที่ 4 เสียงก้อง	4 มือ ควาย นา	8 พี่ พ่อ ไร่	12 น้ำ น่อง ไม้มี	16 มิด ลูก เลือด นอก	20 นก มัด ลัก

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 2 รายการคำเพื่อวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ที่ดัดแปลงจาก
พินรัตน์ อัครวัฒนากุล (2546)

	*A ไม่มีรูป วรรณยุกต์ กำกับ	*B รูป วรรณยุกต์ ไม่เอก	*C รูป วรรณยุกต์ ไม่โท	*DL พยางค์ตาย สระยาว	*DS พยางค์ตาย สระสั้น
1	ขา	ข่า	ข้า	ขาด	ขัด
2	ปา	ป้า	ป๊า	ขาด	ปัด
3	ทา	ท่า	ท๊า	ทาบ	ทับ
4	คา	ค่า	ค๊า	คาด	คัด

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลวรรณยุกต์จากรายการคำทดสอบวรรณยุกต์ทั้ง 2 ชุดที่ได้จัดเตรียมไว้โดยผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่ปรากฏในรายการคำทดสอบวรรณยุกต์ทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงรูปภาพและแสดงท่าทางประกอบแล้วให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำนั้นๆ คำละ 3 ครั้ง ตัวอย่างเช่น หากชี้ที่ภาพ “ขา” ผู้บอกภาษาก็จะออกเสียงว่า “ขา” เป็นต้น ในระหว่างการเก็บข้อมูลเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจะบันทึกสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ได้จากการฟังตามวิธีการทางภาษาศาสตร์ พร้อมทั้งผู้วิจัยจะบันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึกเสียงแบบดิจิทัลยี่ห้อ SONY รุ่นที่มีการตัดเสียงรบกวน

ผู้วิจัยวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์จากรายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวด้วยการฟังเพื่อหาค่าระดับเสียงสูง-ต่ำของคำที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาแต่ละคน ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้จำแนกพิสัยระดับเสียงของผู้บอกภาษาออกเป็น 5 ระดับ และแสดงค่าของระดับเสียงด้วยการใช้ตัวเลขแทนระดับเสียง

ในการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์จากรายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ ในงานวิจัยนี้ใช้โปรแกรม Cool Edit Pro ในการตัดเสียงที่บันทึกมาให้เป็นคำเดี่ยวก่อน จากนั้นจึงนำไปวิเคราะห์ในโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง Praat เพื่อวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์และหาค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ในแต่ละคำ โดยผู้วิจัยจะใช้วิธีการปรับค่าระยะเวลาของเสียงวรรณยุกต์ให้เท่ากันทุกคำ (Normalization of duration) พร้อมทั้งวัดค่าความถี่มูลฐานทุกช่วง 10% ตั้งแต่ 0% ไปจนถึง 100% ซึ่งรวมทั้งรวม 11 จุด

เมื่อได้ค่าความถี่มูลฐานในแต่ละคำของผู้บอกภาษาครบทุกคนเรียบร้อยแล้ว จากนั้นจึงหาค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยในแต่ละคำของผู้บอกภาษาในแต่ละกลุ่มอายุในโปรแกรม Microsoft Excel จากนั้นผู้วิจัยจึงนำค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยดังกล่าวมาคำนวณหาค่าเซมิโทน (Semitone หรือ ST) ในทุกเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นการปรับค่าความถี่มูลฐานโดยการแปลงค่าเฮิรตซ์เป็นค่าเซมิโทน การแปลงค่าเป็นเซมิโทนดังกล่าวเป็นวิธีการที่ได้รับการพิสูจน์ว่าสอดคล้องกับกระบวนการรับรู้มากที่สุด และยังช่วยลดการแปรของค่าความถี่มูลฐานที่มีผลมาจากเพศที่แตกต่างกันของผู้บอกภาษา (ศุจินันท์ จิตวิริยพันธ์, 2555: น.37) และเมื่อคำนวณหาค่าเซมิโทนของวรรณยุกต์แต่ละ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

เสียงเสร็จแล้ว ผู้วิจัยจึงนำค่าที่ได้ไปสร้างกราฟเส้นแสดงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ โดยปรับค่าพิสัยให้มีระดับเสียง 5 ระดับ เพื่อใช้ในการบรรยายสัทลักษณะของวรรณยุกต์

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการศึกษานี้ประกอบด้วยผลการแปรของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ตามตัวแปรอายุ และการแปรสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตามอายุ ดังต่อไปนี้

1. การแปรของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ

ผลการวิเคราะห์ระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา พบว่าระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาใน 8 กลุ่มพื้นที่ของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ มีการแยกเสียงรวมเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน และมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เท่ากัน กล่าวคือระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา มีการแยกเสียงและรวมเสียงในกล่องทดสอบวรรณยุกต์ออกเป็นสามทาง (Three ways split) ABCD 1-23-4 ด้วยเงื่อนไขการพ่นลม และเงื่อนไขความถี่และไม่ถี่ของพยัญชนะต้นดั้งเดิม และมีจำนวนวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง จึงสามารถกล่าวได้ว่าระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาไม่เกิดการแปรตามอายุของผู้พูด

ลักษณะการแยกเสียงและรวมเสียงของวรรณยุกต์ในระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาแสดงในกล่องทดสอบเสียงวรรณยุกต์ของเก็ดนีย์ (ตัวเลขสัทลักษณะที่เป็นตัวแทนของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์มาจากการคำนวณค่าเฉลี่ยของค่าเซมิโทนเสียงวรรณยุกต์จากค่าเซมิโทนของสัทลักษณะทั้งหมดที่ได้จากผู้บอกภาษาทั้ง 72 คน) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระบบเสียงวรรณยุกต์และลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา

	A	B	C	DL	DS
1	ว.1 [454]		ว.5 [44]		ว.1 [454]
2	ว.2 [34]		ว.6 [33]		ว.2 [34]
4	ว.3 [232]	ว.4 [22]	ว.7 [21]	ว.4 [22]	ว.7 [21]

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

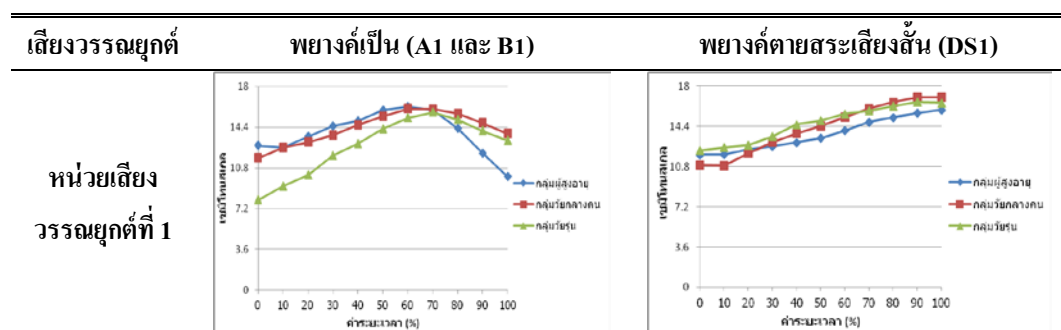
2. การแปรสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ

ในการนำเสนอการแปรสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 7 หน่วยเสียงในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ ผู้วิจัยบรรยายเปรียบเทียบการใช้สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแต่ละหน่วยเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ ผู้บอกภาษาวัยสูงอายุ ผู้บอกภาษาวัยกลางคน และผู้บอกภาษาวัยหนุ่มสาว ที่อาศัยอยู่ใน 8 กลุ่มพื้นที่ของจังหวัดสงขลา พร้อมกับสร้างกราฟเส้นแสดงสัทลักษณะที่เป็นตัวแทนของผู้บอกภาษาในแต่ละกลุ่มอายุ ซึ่งสัทลักษณะดังกล่าวมาจากการคำนวณค่าเฉลี่ยของค่าเซมิโตนเสียงวรรณยุกต์จากค่าเซมิโตนของสัทลักษณะทั้งหมดที่ได้จากผู้บอกภาษาในแต่ละกลุ่มอายุที่อาศัยอยู่ในทุกกลุ่มพื้นที่เพื่อแสดงให้เห็นการแปรของสัทลักษณะระหว่างกลุ่มอายุได้อย่างชัดเจน

จากการศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามตัวแปรอายุ พบว่าตัวแปรอายุมีอิทธิพลต่อการแปรสัทลักษณะของวรรณยุกต์ กล่าวคือสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 7 หน่วยเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลามีการแปรตามอายุ ซึ่งการแปรดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นในทุกกลุ่มพื้นที่แต่เกิดขึ้นในบางกลุ่มพื้นที่เท่านั้น ดังนี้

สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพยางค์เป็น (A1 และ B1) เกิดการแปรในกลุ่มพื้นที่สงขลา 4 และสงขลา 5 ซึ่งผู้บอกภาษาวัยสูงอายุและวัยกลางคนส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะขึ้น-ตก [454/ 453/ 452/ 354] แต่ผู้บอกภาษาวัยหนุ่มสาวออกเสียงเป็นสัทลักษณะขึ้น-ระดับ [455] ในขณะที่ผู้บอกภาษาในกลุ่มพื้นที่อื่นๆ ออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 นี้โดยใช้สัทลักษณะขึ้น-ตก [454/ 453/ 452/ 354] เหมือนกันทุกกลุ่มอายุ การใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในกลุ่มพื้นที่สงขลา 4 และสงขลา 5 ของผู้บอกภาษากลุ่มวัยหนุ่มสาวแสดงให้เห็นว่า สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในกลุ่มพื้นที่ดังกล่าวเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากผู้บอกภาษากลุ่มวัยหนุ่มสาวส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นตัวแทนผู้พูดในอนาคต ออกเสียงโดยใช้สัทลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้บอกภาษาวัยสูงอายุและวัยกลางคน ในส่วนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพยางค์ตาย (DS1) ผู้บอกภาษาทุกคนของทั้ง 3 กลุ่มอายุในทุกกลุ่มพื้นที่ใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพยางค์ตายเหมือนกันเป็นสัทลักษณะขึ้น [45/ 35] โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงกราฟจากค่าเซมิโตนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้นโดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

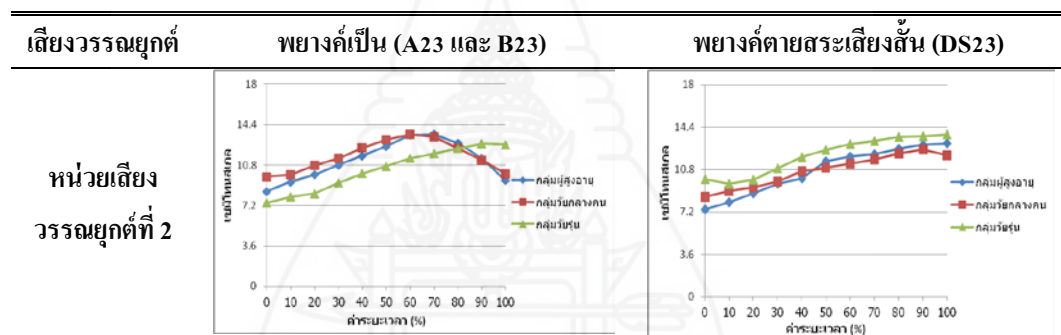

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพยางค์เป็น (A23 และ B23) เกิดการแปรในกลุ่มพื้นที่ สงขลา 2 สงขลา 4 และสงขลา 6 ซึ่งผู้บอกภาษาสูงอายุและวัยกลางคนส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ขึ้น-ตก [343/ 342/ 232] แต่ผู้บอกภาษาวัยหนุ่มสาวออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ขึ้น [34/ 23] ในขณะที่ผู้บอกภาษาในกลุ่มพื้นที่อื่นๆ ใช้สัญลักษณ์เหมือนกันทุกกลุ่มอายุ โดยผู้บอกภาษาทุกคนในกลุ่มพื้นที่สงขลา 1 สงขลา 3 และสงขลา 7 ใช้สัญลักษณ์ขึ้น [34/ 23] ส่วนผู้บอกภาษาในกลุ่มพื้นที่สงขลา 5 และสงขลา 8 ใช้สัญลักษณ์ขึ้น-ตก [343/ 342/ 232] ในส่วนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพยางค์ตาย (DS23) ผู้บอกภาษาทุกคนของทั้ง 3 กลุ่มอายุในทุกกลุ่มพื้นที่ใช้สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพยางค์ตายเหมือนกันเป็นสัญลักษณ์ขึ้น [34/ 23] โดยสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงกราฟจากค่าเซมิโทนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้น โดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

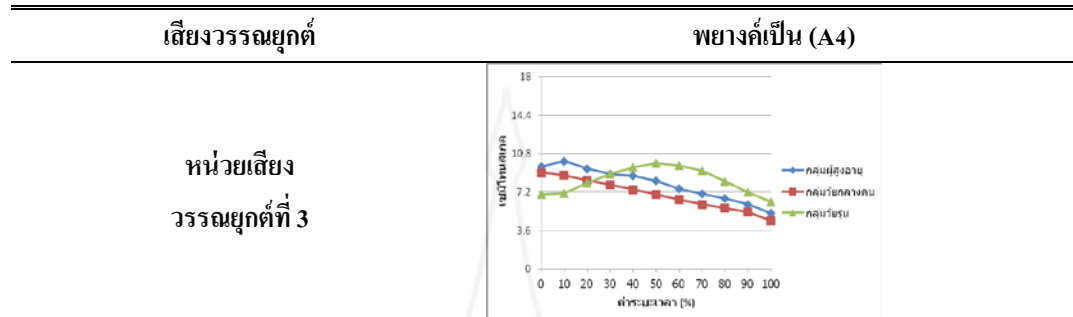
สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 (A4) เกิดการแปรในทุกกลุ่มพื้นที่ ยกเว้นในกลุ่มพื้นที่สงขลา 1 สงขลา 2 และสงขลา 6 ซึ่งผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ขึ้น-ตก [232/ 231] เหมือนกัน ส่วนในกลุ่มพื้นที่สงขลา 3 สงขลา 4 และสงขลา 5 ผู้บอกภาษาสูงอายุและวัยกลางคนส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ตก [32] แต่ผู้บอกภาษาวัยหนุ่มสาวออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ขึ้น-ตก [232/ 231] ในขณะที่ในกลุ่มพื้นที่สงขลา 7 และสงขลา 8 ผู้บอกภาษาสูงอายุส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ตก [32] แต่ผู้บอกภาษาวัยกลางคนและวัยรุ่นส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัญลักษณ์ระดับ-ตก [332/ 331] การใช้สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในกลุ่มพื้นที่สงขลา 7 และสงขลา 8 ของผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุ แสดงให้เห็นว่า สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ของกลุ่มพื้นที่ดังกล่าวเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากผู้บอกภาษากลุ่มวัยหนุ่มสาวและวัยกลางคนเริ่มเปลี่ยนไปใช้สัญลักษณ์ระดับ-ตก [332/ 331] โดยสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 6

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

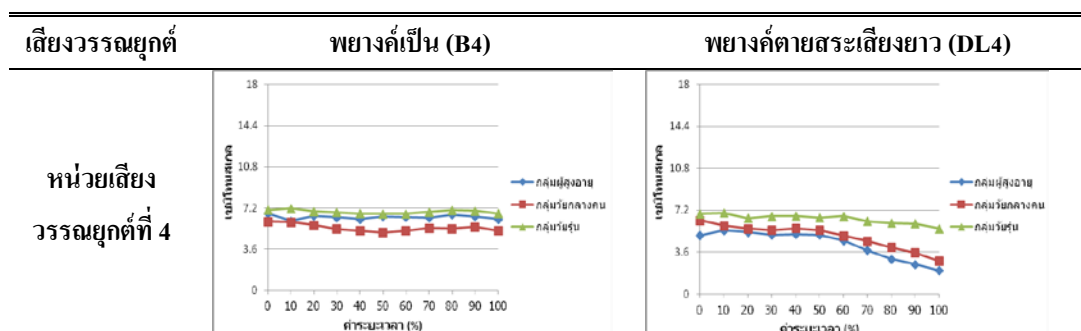
The 5th STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 6 แสดงกราฟจากค่าเฉลี่ยโทนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพยางค์เป็นโดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพยางค์เป็น (B4) เกิดการแปรในทุกลุ่มพื้นที่ โดยในกลุ่มพื้นที่สงขลา 1 สงขลา 2 สงขลา 3 สงขลา 6 สงขลา 7 และสงขลา 8 ผู้บอกภาษาทุกลุ่มอายุส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ [22] แต่ผู้บอกภาษาวัยกลางคนและวัยหนุ่มสาวบางคนออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [221] ด้วย ส่วนในกลุ่มพื้นที่สงขลา 4 และสงขลา 5 ผู้บอกภาษาสูงอายุและวัยกลางคนทุกคน และผู้บอกภาษาวัยหนุ่มสาวส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [221] และมีผู้บอกภาษาวัยรุ่นบางคนออกเสียงเป็นสัทลักษณะตก [21] ซึ่งการที่ผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นบางคนออกเสียงเป็นสัทลักษณะตก [21] แสดงให้เห็นว่าสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ของกลุ่มพื้นที่ดังกล่าวอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้ นอกจากนี้ในกลุ่มพื้นที่สงขลา 5 ยังเกิดการแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตาย (DL4) ด้วย ซึ่งผู้บอกภาษาสูงอายุและวัยกลางคนออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [221] แต่ผู้บอกภาษาวัยหนุ่มสาวส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ [22] ในขณะที่ผู้บอกภาษาในกลุ่มพื้นที่อื่นๆ ออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพยางค์ตายนี้เหมือนกันทุกลุ่มอายุ โดยผู้บอกภาษาทุกคนในกลุ่มพื้นที่สงขลา 1 สงขลา 3 สงขลา 6 สงขลา 7 และสงขลา 8 ใช้สัทลักษณะระดับ [22] ส่วนผู้บอกภาษาในกลุ่มพื้นที่สงขลา 2 และสงขลา 4 ใช้สัทลักษณะระดับ-ตก [221] โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงกราฟจากค่าเฉลี่ยโทนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวโดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

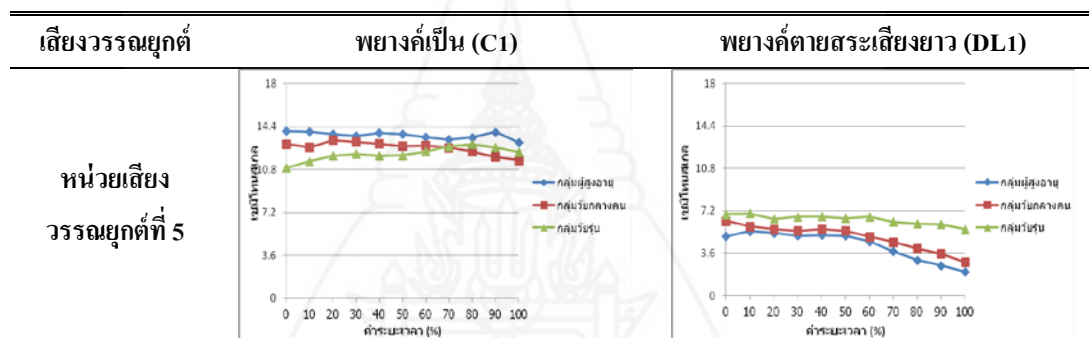

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพยางค์เป็น (C1) เกิดการแปรในทุกลุ่มอายุ โดยผู้บอกภาษาสูงอายุทุกคน และผู้บอกภาษาวัยกลางคนและวัยหนุ่มสาวส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ [44] และมีผู้บอกภาษาวัยกลางคนและวัยหนุ่มสาวบางคนออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [443] ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในทุกลุ่มพื้นที่มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [443] ในอนาคต ในส่วนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพยางค์ตาย (DL1) ผู้บอกภาษาทุกคนของทั้ง 3 กลุ่มอายุในทุกลุ่มพื้นที่ใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพยางค์ตายเหมือนกันเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [443] โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงกราฟจากค่าเซมิโตนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวโดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

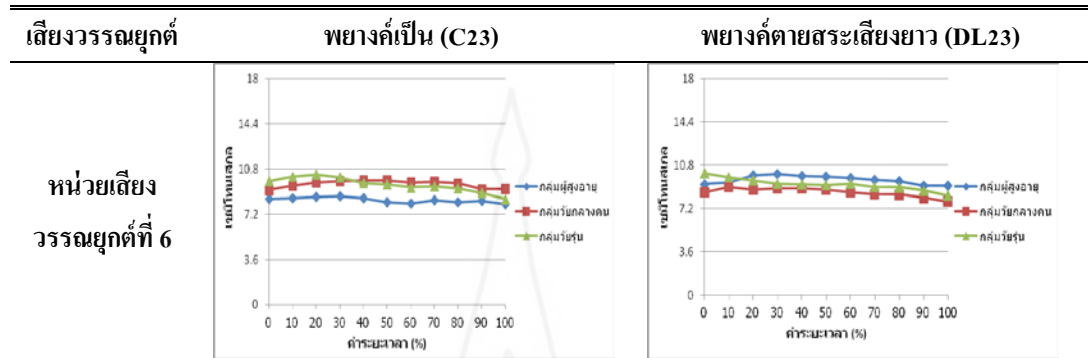
สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพยางค์เป็น (C23) เกิดการแปรในทุกลุ่มพื้นที่ ยกเว้นในกลุ่มพื้นที่สงขลา 3 ซึ่งผู้บอกภาษาทุกลุ่มอายุออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับเหมือนกัน ส่วนในกลุ่มพื้นที่อื่นๆ ผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ [33] แต่มีผู้บอกภาษาบางคนในทุกลุ่มอายุออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [332] การใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ของผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ที่กำลังดำเนินอยู่ในส่วนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพยางค์ตาย (DL23) ผู้บอกภาษาทุกคนของทั้ง 3 กลุ่มอายุในทุกลุ่มพื้นที่ใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพยางค์ตายเหมือนกันเป็นสัทลักษณะระดับ [33] โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 9

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

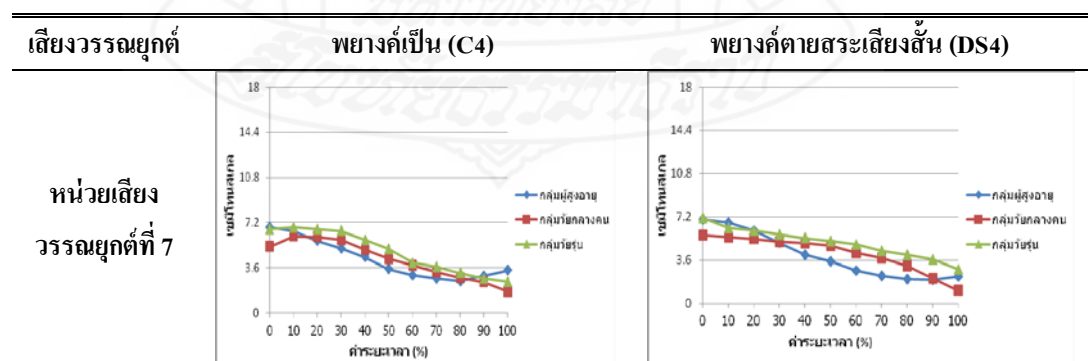
The 5th STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 9 แสดงกราฟจากค่าเซมิโทนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวโดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 ในคำพยางค์เป็น (C4) เกิดการแปรในในทุกกลุ่มพื้นที่ ยกเว้นในกลุ่มพื้นที่สงขลา 2 และสงขลา 3 ซึ่งผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุออกเสียงเป็นสัทลักษณะตกเหมือนกัน ส่วนในกลุ่มพื้นที่อื่นๆ ผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นสัทลักษณะตก [21] แต่มีผู้บอกภาษาบางคนในทุกกลุ่มอายุออกเสียงเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [221] ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปเป็นสัทลักษณะระดับ-ตก [221] ได้ในอนาคต ในส่วนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 ในคำพยางค์ตาย (DS4) ผู้บอกภาษาทุกคนของทั้ง 3 กลุ่มอายุในทุกกลุ่มพื้นที่ใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 ในคำพยางค์ตายเหมือนกันเป็นสัทลักษณะระดับ [21] โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 ที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มอายุ แสดงดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงกราฟจากค่าเซมิโทนเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 ในคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้นโดยผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุใน 8 กลุ่มพื้นที่

การแปรสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาตามกลุ่มอายุดังกล่าวส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำพยางค์เป็น มีเพียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 เพียงหน่วยเสียงเดียวที่เกิดการ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

แปรทั้งในคำพยางค์เป็นและคำพยางค์ตาย ทั้งนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดการแปรตามกลุ่มอายุมากที่สุดคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 2 และวรรณยุกต์ที่ 3 โดยจะเกิดการแปรมากที่สุดในกลุ่มพื้นที่สงขลา 4 และสงขลา 5 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มพื้นที่สงขลา 4 และสงขลา 5 มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดยะลาและจังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นพื้นที่รอยต่อของภาษาถิ่นระหว่างภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ภาษาไทยถิ่นใต้ปัตตานี และ ภาษาไทยถิ่นใต้ยะลา จึงอาจทำให้ประชากรในกลุ่มพื้นที่ดังกล่าวมีการใช้รูปแบบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่หลากหลายมากกว่ากลุ่มพื้นที่อื่นๆ

จากการแปรตามกลุ่มอายุของสัทลักษณะของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัด สงขลา ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแต่ละหน่วยเสียงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปเป็นรูป แปรที่ใช้ในผู้ออกภาษากลุ่มวัยหนุ่มสาว และระบบวรรณยุกต์มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าผู้ออกภาษาทุกกลุ่มอายุมีการใช้สัทลักษณะในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ แตกต่างกันตามกลุ่มที่อยู่อาศัย ซึ่งการใช้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละกลุ่มพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันนี้ชี้ให้เห็นว่าภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาอาจจะมีภาษาถิ่นย่อยที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างของท้องที่ หรือถิ่น ที่อยู่ตามที่ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2543: น. 2) ได้กล่าวไว้ว่า “ความแตกต่างของภาษาถิ่นย่อยจะขึ้นอยู่กับท้องที่ หาก เราเดินจากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง จะสามารถเห็นความแตกต่างของภาษาซึ่งต่างออกไปจากอีกหมู่บ้าน หนึ่ง...”

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ ในภาพรวมพบว่าตัวแปรเรื่องอายุมีผลต่อการแปรเสียงวรรณยุกต์ใน ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา กล่าวคือผู้ออกภาษาในกลุ่มวัยหนุ่มสาวมีการใช้รูปแบบของเสียงวรรณยุกต์ที่ แตกต่างไปจากผู้ออกภาษาในกลุ่มผู้สูงอายุ ส่วนผู้ออกภาษาในกลุ่มวัยกลางคนมีทั้งการใช้รูปแบบที่ปรากฏในผู้ บอกภาษากลุ่มวัยสูงอายุและกลุ่มวัยหนุ่มสาว ซึ่งการใช้ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแบบของเสียง วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา นี้ แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in progress) และสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริง (Change in apparent time) โดยภาษาของผู้ พุฒวัยสูงอายุเปรียบได้กับภาษาของอดีต ภาษาของผู้พูดวัยกลางคนถือได้ว่าเป็นภาษาปัจจุบัน และภาษาของผู้พูด วัยหนุ่มสาวเปรียบได้กับภาษาของอนาคต ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของลาบอฟ (William Labov, 1972c อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544: น. 39) ที่ได้กล่าวไว้ว่า “การแปรในภาษาของคนต่างวัยกันสามารถใช้เป็นเครื่องมือ บ่งชี้ความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้” จึงสรุปได้ว่ารูปแบบแปรที่ใช้ในผู้ออกภาษากลุ่มวัยหนุ่มสาวมีแนวโน้มที่จะใช้ มากขึ้นต่อไปในอนาคต ส่วนรูปแบบแปรที่ใช้ในผู้ออกภาษากลุ่มวัยสูงอายุมีแนวโน้มที่จะใช้ลดลงเรื่อยๆ และหมดไป ในที่สุด

ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่าตัวแปรอายุเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการแปรเสียงวรรณยุกต์ ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่มีผู้ศึกษาไว้ในอดีตตามที่ได้อ้างไว้ก่อนหน้านี้ โดยผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

พูดวิหหนุ่มสาว หรือผู้พูดในกลุ่มอายุน้อย มีการใช้สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่แตกต่างจากผู้พูดวัยสูงอายุ หรือผู้พูดที่มีอายุมากกว่า

ในงานวิจัยนี้พบว่าระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาที่ใช้ในปัจจุบัน เป็นระบบวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง และมีการแยกเสียงรวมเสียงในกลุ่มวรรณยุกต์เป็นแบบสามทาง ซึ่งเมื่อนำระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาในงานวิจัยนี้เปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาสงขลาในงานวิจัยที่ผ่านมา (วิจินต์ จันทะวิบูลย์, 2499 J. Marvin Brown, 1965 ช่อนกลิ่น พิเศษสกุลกิจ, 2516 และสุภาพ ขวัญฤทธิ์, 2530) พบว่า แม้เวลาจะเปลี่ยนแปลงไป ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ยังคงเหมือนเดิมทั้งจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์และการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ มีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะในส่วน of สัทลักษณะของวรรณยุกต์เท่านั้น สอดคล้องกับที่บราวน์ (J. Marvin Brown, 1965: p.157) เคยกล่าวไว้ว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์เป็นลักษณะที่เปลี่ยนแปลงได้ง่ายและมีอิทธิพลต่อกันได้ แต่ระบบวรรณยุกต์ในส่วน of ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก และไม่สามารถยืมหรือมีอิทธิพลต่อกันได้

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาการแยกเสียงและรวมเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาพบว่า ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา มีลักษณะเหมือนกับการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นพัทลุงที่พบในงานวิจัยของจระพันธ์ แก้วชนะ (2530) และตามใจ อวิรุทธิโยธิน (2553) ซึ่งมีความสอดคล้องกับในงานวิจัยของดิลเลอร์ (Anthony V.N. Diller, 1976) ที่ได้แบ่งกลุ่มให้ภาษาพัทลุงและภาษาสงขลาอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง โดยระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคตอันใกล้ เนื่องจากเมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ 4 (วรรณยุกต์ B4) และวรรณยุกต์ที่ 7 (วรรณยุกต์ C4) ที่ได้จากงานวิจัยนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าหน่วยเสียงทั้งสองนี้อาจมีแนวโน้มเกิดการรวมเสียงเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันได้ในอนาคต ซึ่งทำให้เหลือจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เพียง 6 หน่วยเสียง กล่าวคือผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยหนุ่มสาวบางคนของบางกลุ่มพื้นที่มีการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 (วรรณยุกต์ B4) โดยใช้สัทลักษณะเป็น เสียงกลางต่ำ-ระดับ [22] แต่ปลายเสียงจะเลื่อนตกเล็กน้อย ซึ่งระดับเสียงจะคงที่ในช่วงแรกของพยางค์และจากนั้นจึงค่อยๆ เลื่อนลง ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 7 (วรรณยุกต์ C4) ที่มีสัทลักษณะเป็น เสียงกลางต่ำ-ตก [21] แต่ทั้งนี้ผู้บอกภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาส่วนใหญ่ยังคงออกเสียงวรรณยุกต์ทั้งสองดังกล่าวแตกต่างกัน จึงทำให้ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ยังคงมีการแยกเสียงระหว่างวรรณยุกต์ในช่วง B4 และ C4

บทบาทสำคัญของการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาอาจมีสาเหตุมาจากทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายในที่มีผลต่อการแปรและการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ที่พบในงานวิจัยนี้ ปัจจัยหนึ่งเกิดจากธรรมชาติของภาษา ซึ่งธรรมชาติของภาษาย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และอีกปัจจัยหนึ่งเกิดจากความสะดวกในการใช้ภาษา โดยเฉพาะด้านการออกเสียง ซึ่งมักจะเกิดจากการที่ผู้พูดพยายามออกเสียงให้ง่ายขึ้น หรือให้มีความซับซ้อนน้อยลง อย่างไรก็ตาม ในแง่มุมของวรรณยุกต์ ยังไม่มีข้อสรุปชัดเจนว่า เสียงวรรณยุกต์ใดมีความซับซ้อนมาก หรือเสียงวรรณยุกต์ใดมีความซับซ้อนน้อย ในงานวิจัย

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

นี้ ผู้วิจัยยึดหลักแนวคิดของแมดดิสัน (Maddieson, 1978: p.204) ที่ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงมีคุณสมบัติของความซับซ้อนแตกต่างกัน โดยวรรณยุกต์เสียงระดับกลางเป็นวรรณยุกต์ที่มีความซับซ้อนน้อยที่สุด รองลงมาเป็นวรรณยุกต์เสียงระดับกลางสูงและระดับกลางต่ำ ส่วนวรรณยุกต์ที่มีความซับซ้อนมากที่สุดเป็นวรรณยุกต์เสียงระดับสูงและระดับต่ำ จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานได้ว่าการแปรของเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาส่วนหนึ่งมาจากการพยายามออกเสียงวรรณยุกต์ให้ง่ายขึ้น โดยเสียงวรรณยุกต์ที่มีการแปรและสันนิษฐานว่าเกิดจากการพยายามออกเสียงให้ง่ายขึ้นมีดังนี้

– การแปรที่เกิดจากการเปลี่ยนระดับเสียง

วรรณยุกต์ในช่อง A23 และ B23
ระดับเสียงต่ำเปลี่ยนเป็นระดับเสียงกลาง
วรรณยุกต์เสียงกลางต่ำขึ้น [23] ➔ วรรณยุกต์เสียงกลางขึ้น [34]

– การแปรที่เกิดจากการเปลี่ยนลักษณะการเลื่อนระดับ

วรรณยุกต์ในช่อง A23 และ B23
วรรณยุกต์เลื่อนระดับเปลี่ยนเป็นวรรณยุกต์คงระดับ
วรรณยุกต์เสียงกลางสูงตก [43] ➔ วรรณยุกต์เสียงกลางสูงระดับ [44]

ในส่วนของปัจจัยภายนอก ในงานวิจัยนี้พบว่าการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาเกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอกอื่นเนื่องมาจากการสัมผัสภาษา ไม่ว่าจะเป็นการสัมผัสกันระหว่างภาษาถิ่นย่อยของภาษาถิ่นเดียวกัน เช่น ภาษาถิ่นย่อยต่างๆ ของภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา หรือการสัมผัสกันระหว่างภาษาถิ่นหนึ่งกับอีกถิ่นหนึ่งของภาษาเดียวกัน เช่น ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน ดังจะเห็นได้จากหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 (วรรณยุกต์ B4) มีรูปแปรหนึ่งที่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์เป็นวรรณยุกต์ตกคล้ายคลึงกับภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยหนุ่มสาวบางคนใช้รูปแปรสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 (วรรณยุกต์ B4) เป็นเสียงกลางต่ำตก [21] ซึ่งเกิดจากการพยายามปรับการออกเสียงให้คล้ายคลึงกับวรรณยุกต์กลางตก [31] ในภาษาไทยมาตรฐาน การสัมผัสภาษาอื่นเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานนี้อาจมีสาเหตุมาจากผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยหนุ่มสาวดังกล่าวต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสื่อสารในสถานศึกษา รวมทั้งในปัจจุบันจังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางด้านการท่องเที่ยว การค้าและธุรกิจที่สำคัญของภาคใต้ ทำให้ประชากรในจังหวัดสงขลาต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลาเกิดการเปลี่ยนแปลง ตามที่ลาบอฟ (William Labov, 1972: 179) ได้กล่าวไว้ว่ากลไกหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาเกิดจากการที่ผู้พูดเลิกใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีน้อย และหันไปใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าแทน

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ในงานวิจัยนี้ศึกษาโดยเก็บข้อมูลเฉพาะคำพยางค์เดียวเท่านั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าในอนาคตหากมีผู้สนใจศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นได้จังหวัดสงขลา ควรจะศึกษาในคำสองพยางค์และคำพืดต่อเนื่อง
2. ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ยืนยันว่าตัวแปรอายุของผู้พูดมีบทบาทสำคัญมากต่อการแปรของเสียงวรรณยุกต์ และทำให้เห็นความแตกต่างของการออกเสียงวรรณยุกต์ของประชากรในแต่ละกลุ่มอายุของแต่ละพื้นที่ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาในลักษณะนี้ในภาษาไทยถิ่นต่างๆ ด้วย
3. ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่าเสียงวรรณยุกต์ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นได้จังหวัดสงขลาได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นสถานการณ์การใช้ภาษาโดยรวมของผู้พูดภาษาไทยถิ่นได้จังหวัดสงขลาที่มีแนวโน้มจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในอนาคต จึงควรจัดให้มีนโยบายด้านภาษาเพื่อเป็นการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาไทยถิ่นได้จังหวัดสงขลาให้คงอยู่สืบไป เช่น กำหนดให้มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นต่างๆ และภาษาไทยถิ่นได้ของท้องถิ่นนั้นๆ เป็นรายวิชา เพื่อเป็นการปลูกฝังให้เยาวชนเห็นคุณค่าและเห็นความสำคัญของภาษาไทยถิ่นได้มากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การใช้ภาษาไทยถิ่นได้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังทำให้เยาวชนมีทัศนคติและมุมมองที่ดีต่อภาษาถิ่นมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา ดิงศักดิ์, ม.ร.ว. (2533). วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี: การเปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำกับวรรณยุกต์ในถ้อยคำต่อเนื่อง. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จระพันธ์ แก้วชนะ. (2530). ภาษาที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- ซ่อนกลิ่น พิเศษสกลกิจ. (2516). หน่วยเสียงภาษาอุบลราชธานี เชียงใหม่ สงขลา เทียบกับภาษากรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ: กรมการฝึกหัดครู.
- ตามใจ อวิรุทธิโยธิน. (2553). การศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานสำเนียงใต้โดยเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยฉัตร ปานโรจน์. (2534). ลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ: การแปรตามกลุ่มอายุ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินรัตน์ อัครวัฒนากุล. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” ในอำเภอธวัชบุรี จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รตนา กอบศิริกาญจน์. (2535). การแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 5

The 5th STOU Graduate Research Conference

- รพีพร สิทธิ. (2549). การแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นโคราช ตามรุ่นอายุและความสะดวกของการคมนาคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร นันทะวิบูลย์. (2499). ความแตกต่างระหว่างภาษากรุงเทพฯและภาษาสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภินันท์ จิตวิริยะนันท. (2555). การปรับค่าความถี่มูลฐานโดยการแปลงค่าเฮิร์ตซ์เป็นเซมิโทน: แนวทางในการเสนอผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์. *The Journal: Journal of the Faculty of Arts*. (8)2, 19-46.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2543). ภูมิศาสตร์ภาษาถิ่น. กรุงเทพฯ: เอกพิมพ์ไทจำกัด.
- สุนิสา กิตติวงษ์ประทีป. (2548). วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุย: การแปรตามอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพ ขวัญฤทธิ์. (2530). ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2532). ภาษาศาสตร์สังคม. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี อรุณเรือง. (2533). การแปรของวรรณยุกต์ไทในภาษาไทยกรุงเทพฯตามระดับอายุของผู้พูด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกพล กันทอง. (2550). การแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ ตามกลุ่มอายุ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Diller, Anthony V.N. (1976). *Toward a Model of Southern Thai Diglossic Speech Variation*. Ph.D. Dissertation. Cornell University.
- Brown, J. Marvin. (1965). *From Ancient Thai to Modern Dialect*. Bangkok: White Lotus.
- Gedney, William J. (1972). *A Checklist for Determining Tones in Tai dialects*. In *Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager*. The Hague: Moutan.
- Labov, William. (1972). *Sociolinguistic patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Maddieson, Ian. (1978). Universals of tone. In *Universals of Human Language*. 2, 335-363.